

Αγίων μαρτύρων Κηρύκου και Ιουλίττης

/ [Πεμπουσία](#)

image not found or type unknown

Η αγία Ιουλίττα καταγόταν από οικογένεια ευγενών του Ικονίου, είχε όμως αποκτήσει την αληθινή ευγένεια, αυτήν που χορηγεί το Άγιο Πνεύμα, κατά τη βάπτισή της. Έμεινε χήρα και αρνήθηκε να συνάψει δεύτερο γάμο, επιθυμώντας να ζήσει με ευσέβεια και τελώντας θεάρεστα έργα μαζί με τον γιό της Κήρυκο που ήταν τριών ετών. Όταν ο Δομητιανός, διοικητής της Λυκαονίας, άρχισε να εφαρμόζει με λύσσα τα διατάγματα γενικού διωγμού κατά των χριστιανών που εξέδωσε ο Διοκλητιανός (304), η Ιουλίττα κατέφυγε στην Σελεύκεια, προτιμώντας να στερηθεί όλα τα υπάρχοντά της και να υπομείνει τα δεινά μιας πι-κρής εξορίας, παρά να αρνηθεί τον Χριστό. Βρήκε όμως στην πόλη αυτή ακόμη μεγαλύτερη αναστάτωση, διότι ο απεσταλμένος του αυτοκράτορα, Αλέξανδρος, είχε σπείρει τον τρόμο βασανίζοντας και θανατώνοντας ανελέητα όσους δεν υποτάσσονταν στα διατάγματα. Αναχώρησε τότε με τον γιό της και δύο θεραπευίδες για την Ταρσό της Κιλικίας.

Εκεί ωστόσο συνάντησε τον τύραννο που είχε ήδη φθάσει και εκτελούσε το ειδικό έργο του. Πληροφορούμενος την παρουσία της ευγενούς αυτής πρόσφυγας, ο Αλέξανδρος διέταξε να την συλλάβουν και να την οδηγήσουν στο δικαστήριο με το παιδί στην αγκαλιά. Οι θεραπεινίδες κατόρθωσαν να διαφύγουν και παρακολούθησαν κρυφά την εξέλιξη των γε-γονότων. Όταν ερωτήθηκε για την ταυτότητά της, η Ιουλίττα αποκρίθηκε απλά: «Είμαι χριστιανή!» Ο διοικητής οργισμένος πρόσταξε να την βασανίσουν. Οι δήμιοι την έδεσαν και την μαστίγωσαν με βούνευρα, ενώ άλλοι, αφού της πήραν το μικρό παιδί που έκλαιγε, το παρουσίασαν στον διοικητή. Ο Αλέξανδρος το πήρε στα χέρια του και του χάιδεψε το κε-φάλι και προσπάθησε να το φιλήσει λέγοντας με γλυκερό τόνο:

«Παρά-τησε την μάγισσα αυτή και έλα σε μένα, τον πατέρα σου. Θα σε κάνω γιο μου και θα κληρονομήσεις όλα τα πλούτη μου και θα έχεις μια ζωή γλυκιά και ξέγνοιαστη». Τρυφερό παιδάκι φαινομενικά, αλλά διαθέτοντας στην πραγματικότητα σοφία γέροντα, ο Κήρυκος απέστρεψε το βλέμμα για να κοιτάξει την μητέρα του που βασανιζόταν και απέρριψε τις προ-τάσεις του τυράννου κτυπώντας τον με τις γροθίτσες του και αδράχνοντάς τον. Φώναξε: «Κι εγώ είμαι χριστιανός!» και κλώτσησε στα πλευρά τον τύραννο που έβγαλε κραυγή πόνου. Περνώντας από την υποκριτική τρυφερότητα στο μένος, ο Αλέξανδρος άρπαξε το παιδί από το πόδι και το πέταξε βίαια πάνω στα σκαλιά της πέτρινης σκάλας που οδηγούσε στο δικαστήριό του. Το κρανίο του συντρίφθηκε και το άγιο βρέφος πα-ρέδωσε την ψυχή του στον Θεό, καθαγιάζοντας την γη με το αίμα του και αποκομίζοντας στους Ουρανούς τον στέφανο των ανδρείων αθλητών της ευσεβείας.

Η αγία Ιουλίττα επληρώθη τότε θείας χαράς και ευχαρίστησε τον Κύριο, που είχε ανοίξει με τον τρόπο αυτό στον γιό της τις πύλες της αιωνίου δόξης. Οδηγούμενη ενώπιον του διοικητή που δεν είχε ακόμη ηρε-μήσει, δήλωσε πως κανένα μαρτύριο δεν θα κατόρθωνε να νικήσει την αγάπη της για τον Θεό και ότι τα βασανιστήρια θα της επέτρεπαν αντί-θετα να συναντήσει το αγαπημένο παιδί της. Ο Αλέξανδρος πρόσταξε να την απλώσουν πάνω στο ξύλο και να σχίσουν τις σάρκες της με σι-δερένια άγκιστρα, κατόπιν δε να χύσουν στα μέλη της καυτή πίσσα. Παρά τους πόνους εκείνη συνέχισε να ομολογεί την πίστη της στην Αγία Τριάδα προσθέτοντας: «Επείγομαι να πάω να συναντήσω το παιδί μου, για να απολαύσω μαζί του την Βασιλεία των Ουρανών!»

Διαπιστώνοντας ότι δεν θα κατάφερνε τίποτε, ο Αλέξανδρος διέταξε να την αποκεφαλίσουν. Όταν η αγία έφθασε στον τόπο του μαρτυρίου, λίγο έξω από την πόλη, ζήτησε από τους δημίους της να της δώσουν λίγο χρόνο να προσευχηθεί. Πέφτοντας στα γόνατα ευχαρίστησε τον Κύριο, που την έκρινε άξια να εισέλθει στον νυμφώνα του με τις φρό-νιμες παρθένες. Δεν πρόλαβε να προφέρει το Αμήν και ο δήμιος ύψωσε το ξίφος και απέκοψε την κεφαλή της. Το σώμα της μαζί με εκείνο του Κήρυκου πετάχτηκαν σε λάκκο που προοριζόταν για κοινούς εγκλη-ματίες. Την επόμενη νύκτα οι δύο θεραπεαινίδες της αγίας Ιουλίττας πήγαν και ανέσυραν τα τίμια λείψανα και τα ενταφίασαν σε σπήλαιο της περιοχής.

Όταν το φως της ευσεβείας κατέλαμψε ελεύθερο κατά την βασι-λεία του αγίου Κωνσταντίνου, η μία από τις θεραπεαινίδες, που ζούσε ακόμη, αποκάλυψε την κρύπτη και έκτοτε πλήθη πιστών συνέρρεαν για να αποκτήσουν τεμάχιο των τίμιων λειψάνων, που επιτελούσαν πλήθος ιαμάτων.

(Νέος Συναξαριστής της Ορθοδόξου Εκκλησίας-Ιούλιος, εκδ. Ίνδικτος, σ. 165-167)